

O priređivačici i prevoditeljici

Nada Pomper (Repušnica, 1942.), spisateljica, prevoditeljica, urednica, nastavnica hrvatskoga jezika s diplomom Pedagoške akademije u Zagrebu. Kao tumač za njemački jezik odlazi 1970. s obitelji u Njemačku, živi u Münchenu. Piše na njemačkome i hrvatskome jeziku (na standardu i na kajkavskome narječju), objavila je više zbirki pjesama, pripovijetke, eseje, putopise. Zastupljena je u tridesetak zbornika i u više antologija, kao i u Hrvatskoj književnoj enciklopediji.

Pjesme su joj prevedene na njemački i rumunjski jezik, a neke su i uglazbljene. U bavarsku književnost ulazi lirikom na njemačkom jeziku u glasilu *Literatur in Bayern* u Münchenu, a u hrvatsku kajkavsku baštinu lirikom u antologiji *Kajkavska lirika Moslavine*. Prevodi i objavljuje njemačko suvremeno pjesništvo u novinama *Hrvatsko slovo* (45 pjesnika). Njemački prijevod lirike Dragutina Tadijanovića *Gozba - Festmahl 2000.* u izdanju nakladničke kuće Gerhard Hess Verlag u Ulmu nastao je u okviru djelatnosti kao pročelnice za kulturu Društva hrvatskih intelektualaca u Bavarskoj. Kao članica uredništva djelovala je na izdavanju hrvatskoga glasila *Pleter* u Münchenu.

Članica je Društva suvremene lirike u Leipzigu, Društva književnika Njemačke u Bavarskoj, Udruge Friedrich Nietzsche u Münchenu, Bavarsko-hrvatskog društva u Münchenu, Matice hrvatske te Hrvatske paneuropske unije u Zagrebu. Za vrijeme Domovinskog rata u Hrvatskoj angažirala se materijalno, socijalno i kulturno, što čini sve do danas.

O antologiji *Pod jednim zvonom dva jezika / Zwei Sprachen unter einer Glocke*

Pjesnička riječ je kao glas zvona: budi i uzbuđuje, uči i podučava, potiče na razmišljanje i radost, hrabri u vremenima klonulosti, upozorava da nakon klonulosti i sumnja dolazi nada... Zvono ima glas koji svi razumiju i jezik koji je svima poznat... Nekoć je njemački bio drugi jezik hrvatskih pisaca. Tom smo jeziku dužni zahvalnost za mnoge poticaje u književnosti, znanosti i publicistici.

Josip Bratulić, *Zvona uvijek zvone*

Nacionalna književnost nema više vodeću riječ, čas je za epohu svjetske literature i svatko mora pridonijeti ubrzanju te epohe«, rekao je Goethe u razgovoru s Eckermannom 31. siječnja 1827. (...) U pismu 27. siječnja 1827. Karlu Streckfušu, prevoditelju talijanskih klasika, piše: »Uvjeren sam da se stvara svjetska književnost.« i proriče: »Nijemac može i mora tu najviše djelovati, on mora odigrati tu lijepu ulogu okupljanja.«

Dieter Borchmeyer, *Svjetska književnost u očima Goethea*

Početak dvadesetog stoljeća u hrvatskoj je književnosti snažno obilježen priključivanjem europskoj književnoj i kulturnoj matici... a ključna je razlika među književnicima toga doba bila, prije svega, ideološko nesuglasje i prijepori. (...) U dvadesetom stoljeću, dobu snažnih nemira i društvenih totalitarizama, lirika je poezija našla put do čitatelja i zadržala se u njihovoj svijesti kao literarno-estetska potreba i način spoznaje unutarnjeg svijeta i vlastite ljudskosti.

Srećko Listes, *Hrvatska lirika u stoljeću nemira*

